

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.
 Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga
 BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba 7
 Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

CASAMENTS DE LA MÁ ESQUERRA.

— Si 'ns casem, Matéu, jo vull la clau dels quartos.
 — Está bè; pero jo 'm quedaré la del rebost.

L' ESCA DEL PECAT.

DONGA gràcies a Déu, Sr. Moret, donga gràcies a Déu de que no 'l vaja fer dona, que si arriba a neixe ab faldillas, després de matar als seus pares a disgustos ó de vergonya, jo no sé ahont hauria anar a parar.

Perque vostè té bona cara y bonas formas, enranona ab salero, 's deixa escoltar; y 's fá aplaudir; pero tota aquella poesia, totas aquellas galas aquellas paneradas de flors retóricas que tant prodiga en sos discursos, tot de un plegat se desvaneixen, fent lloch a la prosa més repugnant, a la prosa del negoci. Hermosura y negoci. ¡Quin perill si fós donal!

Jo crech que vostè s' ha arribat a figurar que tot lo del mon son banchs, caixas de crédito y minas de fosforita.

¿La política?... Un art de coquetejar.

¿La llibertat?... Una facultat per faltar a la paraula, quan convé faltarhi.

¿La democracia?... Lo que diu lo poeta Beranger en una célebre cansó:

«Mas germanas, vostras fillas
ab prou pena van vivint;
per poder portar faldillas
s' han de despullar sovint.»

Aquest dia, Sr. Moret, vá ferne una de molt crespá. A mi no 'm vá enganyar de gaire, francament, perque ja me la veyá venir y deya ja fá temps:—Quí fá un cistell fá un coví.

En efecte la que vá fer aquest dia es com un cove.

S' havia comensat una batalla entre la dreta y l' esquerra, una de aquellas batalles que si bé no son decisivas, causan sempre estragos en las filas del enemich.

Ja havia sortit alló de la partida de la porra, dels dos milions y del procés Monasterio, tres tacas, deya 'l Sr. Montero Rios, que no se 'n ván ab sabó, ni ab benzina, ni ab potassa. Llagas eran aquells dos primers cárrechs, que encare que vellas guardan la crosta, y 'l Sr. Montero Rios l' arrancava sense compassió ab las unglas de la mà esquerra. La fusió xisclava, treya foch pels caixals y llamps pels cabells. En Sagasta estava electricitat y éll, que sempre tot ho tira a broma, picava de dents y 's formalisava, com en aquells temps en que encare havia de guanyar la cartera de ministre. ¡Ja 's coneixia que ara tractavan de ferli perdre!

S' anava fent foch y sobre tot per la fusió.

La sessió 's vá tenir que suspendre.

Y á una pila d' empleats fusionistas aquell dia 'l dinar se 'ls vá posar malament, deixantlos com un pés sobre 'l ventrell. Qualsevol hauria dit que 'l ventrell era la conciencia y que tenian remordiments.

Durant la nit en Sagasta, que per l' esquerra especialment es més llarch que la quaresma, vá pendre concell del cuixí.

Y vostè Sr. Moret devia pendre'n del matalás.

No sé si 's van veure, ó si un esperit invisible vá posarlos de acort; lo cert es que l' endemá, quan tothom esperava la batalla, ab l' interés que havia deixat la carga brillant donada contra la fusió 'l dia antes per l' esquadro de húsars de Antequera, las pessas d' artillería, los fusells y fins las pistolas y 'ls revólvers ván fer figa.

Algú havia mullat la pólvora. ¿Qui vá ser, senyor Moret?

Llavors vá alsarse en Sagasta: lo tupé l' hi brillava com la flama de l' inspiració sobre 'l front del geni.

Ja no empunyava arma de cap mena, ni de foch, ni blanca: l' única arma de que havia de valer-se era la astucia.

Vá fer un discurs y semblava que tingnés la boca plena de sucre-candi. ¡Quinas paraulas més dolsas, més melosas, més ensucradas!... ¡Quina manera de fer pessigollas a la esquerra!... «Jo soch molt liberal, deya: l' esquerra també ho es, de manera que no hi ha res ó casi res que 'ns separi... ¡Dihéu que la Constitució del any 69?... Donchs ni aixó. ¿Qué fém nosaltres sinó encarnar las ideas y l' esperit de la constitució democrática dintre de la constitució de 1876?... Vos havéu figurat... ¡que sé jo lo que us havéu figurat!... Pero us equivoquéu... Jo soch l' esquerra... tots plegats som l' esquerra... podém menjar ab l' esquerra, cobrar la nómina ab l' esquerra, empunyar las riendas del país ab l' esquerra... es un país tan burro y tant dócil, que ab l' esquerra n' hi ha prou per governarlo... ¿No ho penséu aixís?... ¡Donchs, alsa, que més hi diga qui més hi sápigal!»

Cinch minuts després, lo Sr. Moret ja estava abressat ab en Sagasta.

Si, tots som liberals... ¡Vaja!... ¿Constitució del 69? ¿Constitució del 76?... Tant se val l' una com l' altra... Hém de fer un gran dinar, dich, un gran partit... ¡Cataxim la ra ra la le ral...»

L' esquerra feya uns ulls com unas taronjas.

La majoria idem.

Lo país preguntava: ¿Qu' es aixó?

—¡Avuy s' han fet las bodas!... exclamava un diputat.

—No, aixó no son bodas, responia en Romero Robledo: aixó es un concubinat... jo ni méns vull confits.

Senyor Moret, senyor Moret, donga gràcias a Déu de que no l' haja fet neixe femella. ¡Miri que enamorar-se fins d' en Sagasta 's necessita tenir un gust bèn estrafalaril!...

¿Y qué n' ha tret, després de tot, de aquest enamorament?

Veyámho.

Un grupo de l' esquerra:—Aixó no 's pot aguantar... Aquest Sr. Moret no fá més que comprometre'ns... A veure, ¿qui l' hi havia dit que fés semblants declaracions?... ¿En nom de qui las ha fetas?... Si está enamorat de 'n Sagasta, que se 'n vaja ab ell y 'ns deixi tranquils a nosaltres.»

Un partidari del *fosforitero*:—Es qu' en Moret no ha dit que n' estés enamorat... Es que vostès ho han entés malament.

—No senyor.

—Sí senyor...

—Pero home, ell ha dit que...

—Pero volia dir que...

—¿Es á dir que are las cosas no s' han d' entendre tal com sonan sinó al revés de lo que diuhen?

—Per supuesto.

—*Pressupuesto* voldrá dir vostè.

—Sí... vaja... lo que vulgan... Ab vostès no s' hi pot discutir... Vostès no son polítichs...

—Vostè lo qu' es un insolent...

—Me donará compte de aquest insult.

—Surtim al carrer...

L' escándol se fá general... Tots cridan y esbalotan... S' alsan cent, mil, déu mil mans esquerras... Las taulas del Cassino 's giran, se rompan tassas y empollas, s' aixafan barrets... y 'ls individuos del directori que s' están ab lo cap baix, y ab las mans al front, s' alsan y diuhen:

—¡Aixó no pot anar!

—¡Estém perduts!...

—Jo me 'n vaig á casa.

—Jo també.

En Serrano:

—Senyors, demá dematí marxo cap á Escañuelas... Si volen res...»

En aquell moment lo Sr. Moret passava pèl péu dels balcons del Cassino, y al sentir aquella espantosa serracina, feya l' ullet, sonreya y cantava:

Por mi se mueren los hombres
por mi los hombres se matan...
¡Viva la sal fusionista
y el aquel de mi Sagasta!...

P. K.

¡POBRE HOME!

SOMBRES, silenci, misteri... No se sent ni una mosca, ni un tiro, ni una canonada.

Es de nit; pero no plou.

En l' hora quieta y melancólica en que nosaltres ja estém dormint; en aquell moment apacible en que 'ls rellotjes tocan la una y 'ls serenos cantan las dugas, lo Czar de Russia, després d' haver donat una fregada ab polvos de banya de ciervo á la corona que dintre uns quants dias s' encasquetará, entra á la seva arcoba mirant si hi ha cap nihilista sota 'l llit, se despulla, s' encomana á Déu y 's deixa caure sobre 'ls matalassos.

Carregat ab lo pes de cent ideas lúgubres, mirant á dreta y esquerra, y revolcant-se pèl llit, passa un quart, y dos y tres, y al fi, no sapiguent qué fer, s' adorm... Y adormirse y posarse á somiar es lo mateix.

¡Quin somni!

Lo Czar se veu en un instant transportat á una planura inmensa, hont no hi ha arbres, ni herbas, ni rius... ni tanlets. La terra es negra: al primer cop de vista sembla tarragada fina; pero mirantla ab detenció 's véu qu' es pólvora.

Lo pobre home porta á la mà la gran corona, causa dels seus afanys, y mira tot neguitós buscant un lloch á propòsit pera descansar. Pero ¡ahont s' assentarà si tot es pólvora?

De sopte apareix un home ab una hatxa de vent encesa. Lo Czar se posa á tremolar. ¡Ay si n' hi caygués una sola espurna!

—¿Qué buscas per aquí? diu lo misteriós personatge, colcant la gran candeia á dos dits de la cara del Czar.

—Voldria reposar, diu aquest apartantse.

—Tè; séu aquí.

Y l' hi indica una colossal bomba qu' está á dos passos d' ells.

Lo Czar dupta, tremola y retrocedeix; pero 'l desconegut l' agafa pèl bras y ab molts modos l' obliga á assentarse en la terrible butaca.

—Ara qu' estás una mica ab comoditat, anyadeix, parlarém com bons amichs.

Y plantant l' hatxa á terra com un pal, continua:

—Ja sé l' objecte que t' ha portat á aquest desert. Fa temps que vols posarte la corona, y, no trobant cap puesto segur, has vingut aquí creyent escapar á las miradas dels homes y poguer satisfacer lo teu infantil desij sense destorbs. ¿No es així?

Dominat per una terrible influencia, lo Czar fá una senyal afirmativa.

—Aixó 'm proba, continua l' altre, que tú no vols anar pèl bon camí. ¡Pitjor per tú! Si fessis lo que 'l poble t' demana, si donguessis á la Russia lo que l' hi déus, no tindrias d' amagarte y podrias posarte la corona al portal mateix de casa teva, y passejarte ab ella pels carrers sense que ningú t' dignés ase ni bestia. No ho vols fé aixis y ja véus lo que t' passa. Estás voltat de dinamita de totas classes y préus: los carrers están minats; las vias férreas están remogudas; reps anónims amensassadors; no menjás, ni dorms, ni reposas; en una paraula, no vius. A casa teva, á Sant Petersburgo, á Russia, á Siberia, per tot ets l' amo; pero entre 'ls millions de subdits que t' rodejan, no n' hi ha cap que sigui tant infelís com tú.

Lo Czar llenza un suspir y l' home del hatxa continua:

—Y lo pitjor de totes que á pesar dels teus esforços, no podrás lluhir may ab tranquilítat aquest trasto que portas, si avants no accedeixes á las pretensions del teu poble. Ja véus lo que trepitjas; aixó no es terra, es pólvora. Y feste cárrech de que tot Russia está sembrat de la mateixa manera. A la primera senyal que fassis pera calarte la corona, no faltarà qui tiri als teus pens una espurna y llavoras ¡tururut! ¡adéu Czar, adéu imperi!

Mentres l' home vá parlant comensa á caure una gran nevada que en un instant cubreix la plana ab una capa freda y blanquissima. Lo Czar respira ab més tranquilítat, y 's mira al seu interlocutor llevant una rialleta.

—¡Ah! diu aquest. ¡Ja t' entech! Rius perque t' pensás que aquesta néu, símbol del indiferentisme, impedirà que la pólvora s' encengui. ¡Pobre home! Tant es que risquis com que rasquis: ho tenim tot molt bèn calculat y no es fácil que quedém malament. Tot tú estás minat: tens pólvora al casco, á las botas, al cinturón, als botons del capot, al puny de la espasa y hasta... Pero no t' vull treure 'l gust de la sorpresa: si ets tant atrevit posat la corona.

En efecte: 'l Czar se la posa; l' altre llenza una riallada diabólica y acosta á la corona l' hatxa encesa...

L' espay s' ompla súbitament d' un viu resplandor. La corona estalla reventant per mil cantons, llevant sortidors de foch, y girant vertiginosamente sobre 'l cap del emperador. ¡Es una corona pirotécnica, feta de cohets, piulas y corra-camas!

L' estrépit que fá al estallar lo petardo final desperta al Czar.

¡Ja es de dial!

Lo cuyner de palacio y 'ls seus ajudants s' están al pati plomant gallinas, cargolanthi de tant en tant alguna cantarella.

Lo Czar gayta á la finestra, se 'ls mira, y passantse la mà pèl front murmura ab veu trista:

—¡Qué son felissos! ¡De bona gana 'm posaria á fer de cuyner!

Y torna á ficarse dintre 'l quarto repassant lo somni que acaba de tenir.

¡Pobre home!

FANTÁSTICH.

VAJA, quan necessitéu anar á Madrid, á demanar que no destruhéu l' industria nacional ab midas desgabeladas, y tractats de comers ruinosos, haurém de suplicar á nos quants valencians que 'ns acompanyin.

Aquestos valencians son la gent de la sort.

Jo no sé si ho fá que son més morenos que nosaltres, ó que, lo cert es qu' ells logran fins convertir als librecambistas, en proteccionistas.

**

Se tracta de l' arrós.
L' arrós de Valencia surt car: l' arrós de l' India pot arribar aquí la meytat més barato. Avuy se ven á vuit, á nou y á déu la lliura. Donchs bé, si entrés sense pagar drets, podriam comprarlo á quatre, á quatre y mitj y á cinch. Y tots los libre-cambistas anirian tips, perquè l' arrós fá 'l ventre gros.
Pero no es d' aixó de lo que 's tracta. Una casa de Santander ha dit:

—Deixéume entrar l' arrós de la India, nosaltres ne treurém l' esclofolia, molta gent qu' están en vaga treballarán y del arrós nostre no 'n menjará cap espanyol: l' enviarém tot á fora.

Pero 'ls valencians s' alarman y diuen:—«¿Qué se figuren vostés que som memos?... Quan l' arrós fora así, tothom ne mincharia. Hi ha massa gorrions en eixe país.»

Y envian una comissió á Madrid, composta de 200 arrossaires, com 200 dimonis.

Lo miracle ja s' ha realisat. Los libre-cambistas ó callan ó 's converteixen.

Los periódichs que en aquell temps parlavan tant del *egoísmo catalán*, parlan avuy dels sufriments y las amarguras del *llaurador* valenciá, y siga per simpatía ó per lo que 's vulga, prometen ajudarlos ab tota l' anima.

Jo no sé si ho fá que tant arrossaires son los uns com los altres.

No m' oposito, no, á que 's protegeixi als valencians. Pero qu' ells rosequin la carn y á nosaltres se 'ns fassa rosegat los ossos, qualsevol compendrà qu' es una injusticia.

Y es molt ridicul la poca fixesa de opinions dels libre-cambistas, que deuen dirsho per la gran facilitat ab que *cambian* de tonada.

Pero 'ls homes ridiculs, no tenen cap dret á predominar com predominan.

Las fábricas de Manresa ja tornan á treballar: ja s' ha acabat la huelga.

Ho celebren ab tota l' anima.
¿No podria instituirse un jurat mixto de patrons y obrers, per resoldre todas las diferencias que surgissen en la qüestió del treball?

Demá diumenje y demá passat dilluns, se donan al Liceo las dos últimas funcions de la temporada. Si volen sentir á n' en Massini, la Theodorini y aquells *corinthis* que no tenen rival á Europa, y aquella orquesta dirigida per en Goula, ja cal que s' espavilin, que no han de tornarho á sentir may més.

Aquesta senmana ha sigut senmana de aconteixements: hi ha hagut lo benefici de 'n Goula, que n' ha tret una carretada de regalos: s' ha cantat lo quint acte dels *Hugonots*, qu' es una preciositat, que no pot suprimirse sense profanar la obra mestra de 'n Meyerbeer, y 'l teatro bullia d' entusiasme.

Si son verdaders filarmónichs, aprofitin aquests dos dias, y pensin que al cul del sach se troban sempre las engrunas.

En Pere Anton Torres, president de la comissió que ha de dar dictámen sobre 'l projecte de ley de Sanitat, vá presentar un dictámen *excitant* lo zel del president de la mateixa comissió perquè formulí dictámen á la major brevetat possible.

Es á dir en Pere Anton Torres s' excita á si mateix. Calmis, calmis, per mor' de Déu... Y ja que dirigeix la Sanitat prengui una sopeta de caldo y una aleta de gallina.

Lo partit de 'n Serrano torna á estar atascat.
En Montero Rios tira per la esquerra.
En Moret tira per la dreta.
Y 'l carro no marxa.

A Yegüey Grande (Cuba) están processant al rector ¿per qué dirian?

Casi res: anava al cementiri, desenterrava 'ls morts, desencolava 'ls baguls, se 'n duya la fusta á casa y 's construía un embá ab las pots. Algunas de aquestas, diu lo periódich cubá del qual prenem la noticia, *terminan enganxats encare restos humans*.

¡Ecs!

Anuncia un telégrama que 'l coronament del Czar de Russia ja no 's fará 'l 27 de Maig, tal com s' havia pensat, sinó 'l dia 29 ó 'l 31.

Dona la casualitat de que 'l 27 de Maig es l' aniversari del assassinat de Dimitri, qu' era heréu de un Czar y que morí á mans de un rival ambiciós.

L' aplassament es just.
Quan vegis la barba del teu vehi cremar, posa la teva á remullar.

Táctica de 'n Sagasta.

Quan forma part de situacions revolucionarias fá discursos conservadors, y quan forma part de situacions conservadoras, fa discursos revolucionaris.

Aixó á Espanya vá bé.
Espanya es lo país dels vice-versas.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—En un poble dels Pirineus (no lluny de Ribas) cantan de uns quants dias ensá aquesta copla:

Quan lo nostre rector
en salta la barrera,
la dona del barber
l' hi segueix al darrerera.
¡Oydá! Ja 'n pot bé predicar.

Segons sembla, 'l tal rector predicava sempre contra 'l sisé manament, y anava á cal barber molt sovint á ferse la corona. Pero ara la corona sembla que 'l barber la porta, y que 'l rector s' ha encarregat de la creu del matrimoni. (Histórich.)

De la Junquera 'ns escriuen que las eleccions municipals han sigut molt renyidas, entre 'ls republicans y 'ls monárquichs que van pendre la forma de duros y de cinquillas. A pesar de tot, los bustos dels reys van guanyar sols de 8 vots entre 218 votants.

A Cabriels han fet un sermó contra la República francesa. De manera que 'l pobre M. Grevy ja es á terra. ¡Deixéuvos de un sermó predicat á Cabriels! ¡No 'n porta poca de malicia!

¡Sembla impossible! A Tortellá á triunfat una candidatura al frente de la qual hi figurava 'l célebre Puig-vert, jefe de las partidas latro-facciosas que van incendiar y saquejar aquell poble 'l dia 22 de agost 1873. Hi ha hagut liberals que han votat ab los carlins, únicament perquè 'l inspector de carns vá decomisar y 'l tinent d' alcalde vá fer cremar un porch masell. De manera, diu lo corresponsal, que un porch masell ha donat lo triunfo á la carlinada. «¡Gente cum gente!»

En lo poble de Bot (Gandesa) lo rector vá negarse á batejar á una criatura perquè 'l padri no havia combregat en l' última quaresma y havia fet d' *home bó* en un judici de faltas contra 'l mencionat rector, en lo qual se ventilava una qüestió de fems. Vaja, avuy per estar bé ab lo clero, no 's pot ser home bó.

AYRES NACIONALS.

Diguins, senyor Práxedes,
diguins per favor
si aixó de la crísis
es vritat ó no.

Tréguins d' aquest dupte
que 'ns rosega 'l cor,
y 'ns té en un continuo
sobressalt atrós.

¿Es cert lo que corre?
¿Tindrém la gran sort
de véure de nassos
aquesta fusió

que 'ns tracta á baqueta,
y 'ns té 'l péu al coll,
y 'ns xucla 'ls *cum-quistus*,
y 'ns tréu tot l' humor,

y 'ns dona per pago
promesas, rahons,
mentidas, discursos,
pastels y bunyols?

No pot figurarse
l' afany ab que tots
esperém que caygui
ó que toqui 'l dos.

La gent quant se lleva
ja surt pels balcones,
y per dalts y baixos
se sent dí á tothom:

—¿Qué tal? ¿Ja es á terra?
¿Ja ha mort la fusió?—
Per carrers y plassas,
per tots los recons

no 's fá altra pregunta
tot bon espanyol.
Y al arribá 'l vespre,
en lloch d' oració,
solen dí al dormirse:

—¡Fés, oh bon Senyor,
que quan me despertí
la fusió hagi mort!—
Sí, sí: es un deliri
lo que té tothom:

per terra, pels ayres,
pels mars y pèl bosch,
tot lo que 'ns rodeja
l' hi guarda rencor.

Lo gós quan grinyola
cria: ¡Cau fusió!
la flor quan s' esberla
pensa com lo gós:

l' auellet quan piula
fá coro á la flor;
lo riu quan murmura
hi ajunta 'l seu vot.

Y en inmens unissono
la mitat del mon
canta á totas horas,
com si fós un tró:

—¡Guerra al ministeri!
¡Guerra á aquests xupons!
¡Guerra al senyor Práxedes!
¡Guerra á la fusió!

¡Ay, senyor Sagasta!
Tinguins compassió,
fá vintivuyt mesos
que 'l portém á coll.

No podém dir faba,

toqui pirandó:
no passi cap ansia
buscant successors.
Que pujin los negres,
que pujin los grochs,
la esquerra, la dreta,
los rectes, los torts...
Siguin los que vulguin
nos semblarán bons,
perque, ni buscantlos
entre 'ls més pitjors,
homenots tant raros
y tant dolentots
com vosté y comparsa
no 's troban en lloch.

Vajissen á casa,
déixins per favor;
diguí als seus consocios
que ja han manat prou;
y no tingui dupte
que si acés fa aixó,
tot lo feix de pestes
y malediccions
que estém llevant ara
contra la fusió,
cedint per art mágich,
pararán de cop.
Y en lloch de diatribas
y malediccions,
sols sentirá dirnos:
á tots y per tot:
—¡Ara un hom respira!
¡Ara un víu y dorm!
¡Que bé s' está á Espanya
sense la fusió.

C. GUMÁ.

l' iglesia de la Mercé hi ha divisions y disputas, á propòsit de si aquella imatge ha de anar vestida ó despullada.

Lo rector está perquè vaji vestida. Bé fet: jo encare faria més, dessota de la corona l' hi posaria una boina.

Se tracta del casament de l' esquerra ab la fusió. ¿No hi ha ningú que hi posi impediment?

Si; la moral.
—Y si 's casavan no hi hauria confits? pregunta un gorrero.

—Si; pero serian confits de guix, com á la rua 'l dia de carnestoltas.

En Serrano se 'n torna á Escañuelas.
Don Práxedes al saberho suposan que vá exclamar:
—Alsa, vesten á Escañuelas
que jo t' hi ben escanyat.

En un colegi de Gracia. Exámen de Geografia:
—Vamos á veure, noy. ¿Quins son los punts cardinals?

L' alumno 's queda parat, mirant al sostre.
—¿No ho sab? exclama 'l mestre: Norte... Sur... Este...

L' alumno rápit:
—Ah, si: Este, Ese y Aquel.

A Fransa las societats de gimnástica han celebrat una gran festa, ab asistencia del ministre de la Gobernació.

Aquí de societats de gimnástica no 'n tenim; pero en cambi 'ls individuos que 's dedican á la gimnástica política fan verdaders miracles.

Cada dia veyém planxas, contraccions y equilibris, que no 's veuen en lloch més del mon.
Planxas sobre tot.

La Patti, la célebre cantant, ha arribat de América, ahont ha donat 51 representacions, guanyant la fabulosa cantitat de 1 milió 124 mil pessetas.

Novas contractas que ha fet l' hi asseguran 25,000 pessetas cada nit que canti.

Lo mon se torna boig per los cantants.
Jo soch més sabi. A casa tinch un canari, que may la Patti cantarà com ell, y no 'm costa més que dos quartos d' escayola cada senmana.

En Sagasta ha fet arcalde de Madrid á un neo-catòlich.
¡Qué volen ferhi! Bestiasas
fillas tant sols del desvari...
Cap á las sévas vellesas
dirán plegats lo rosari.

Segons vá dir en Camacho, vá tancar l' exercici del any anterior ab un sobrant de 24 milions.

S' han presentat los pressupuestos de aquest any, y 'ls 24 milions no 's troban en lloch. Sembla que algú ha preguntat en lo Congrès ahont son, ahont paran los 24 milions. ¡Ditxòs partit constitucional! ¡Vá comensar per dos apóstols y acaba per dos apóstols!

Llegeixo en un periódich de Madrid. «Lo senyor Ducazcal, després de enrahonar ab los arroceros de Valencia vá obsequiarlos ab dos patcos baixos del Teatro Español.» ¡Viva l' arrós!

Desde que ha succehit alló de la causa de 'n Monasterio, las bugaderas de Madrid diu que cantan aquesta copla:

«Al que es pobre, cuando mata
Le retuercen el pescuezo;
Al que es rico le condenan
A cuatro meses de arresto»

A vostés los sembla estrany que las bugaderas se figuin en aquestas cosas; á mi no. ¿Qué han de fer las pobras bugaderas sinó rentar la roba bruta?

Un fumador de gorras:

—¿Quin paper fumas Batista?
—Canya de sucre de Picorelli. ¿Qué no t' agrada?

—Sí, pero...
—¡Ah! tens rahó á tú t' agrada més el de canya de pescar.

L' arcalde de Manresa no vá permetre que 's dongués un concert á benefici dels obrers de aquella ciutat que 's trobavan sense feyna.

Y es que 'ls arcaldes que are s' estilan, no son partidaris dels concerts. Sinó, al revés, dels desconcerts.

Lo dia 28 de Abril vá haberhi un naufragi á Bagur (provincia de Girona).

Fins al dia 8 de Maig lo governador de aquella provincia no telegrafiava la noticia al govern. Bagur dista sols algunas horas de Girona.

Pero ja veurán: entre lo dia 28 de Abril y '18 de Maig s' han celebrat unas eleccions, y 'l governador tenia molta feyna. Estava pastant regidors y ficantios al forn, y no podia distreure: se l' hi haurian recuit.

De totas maneres en materias telegráficas lo governador de Girona es molt desgraciat.

Uns cops envia 'ls telégramas massa tart y altres massa d' hora.

Exemple de telégrama tart: Lo naufragi de Bagur.

Exemple de telégrama d' hora: La felicitació de la Diputació provincial al govern. ¿Me vol creure á mi Sr. Avuso? Deixis de telégrafos. Vosté no serveix per telégrafista. Quan tinga d' enviar alguna cosa á Madrid ¿may diria com ho ha de fer? O ab galera ó ab burro. Ab qual últim medi, arribará sempre just.

Un arrossaire de Valencia, que no havia estat may Madrid:

—Ché ¿sabs que aquí podria ferse molt bona cullita d' arós?
—¿Perque hi ha molta l'ahor?
—No, perque hi ha molt llot.

Lo ministre de Hisenda ha declarat que no renunciaba a fer com en Gamacho, propositant la venta de los montes del Estado, ¡Pobre Peiayo Cuesta!
¡No 'n déu estar poch de desesperat quan fuis parla de jugarse la cartera al monte!

▲ LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Cor-ba-ta.
2. MUDANSA.—Rich-Rech-Rich-Roch-Ruch.
3. TRENCA-CLOSCAS.—Duch de Medinaceli.
4. TERS DE SILABAS.— CA MI SA
MI CA LO
SA LO MO
5. GEROGLIFICH.—Bé vingas mal si vens sol.

Han endevinat totas 5 solucions los ciutadans J. M. de Petits, Ciutadà Pírandó, Tio Pullós, J. Anet; n' han endevinadas 4, Tomasiño y Pícolavis; 3, Tereseta Petons, P. Almendrariz y Savonasoc; 2, Un Ciri neo; y 1 no més Pau Piu y N. J. P.

XARADA.

—Ho'la Dos-tres ¿d' hont veniu?
—De rabassá una total.
—¿Y encara alséu la destrál ab los anys que vos tenu?
—Mira jo, tot fent tentinas tinch las mans fortas com ferro y hu vol, cap, ni un sol tret erro... Fins hi mato las cardinas.

J. CAP.

SINONIMIA.

Lo padraestre de 'n Geroni ab ell ja 'n té una gran tot, puig per més que l' ataconi may total lo seu xicot.

RAMON ROMANISQUIS.

MUDANSA.

Cada més vaig á cobrá la total posada ab a; necessari al sabatè es mon tot posat ab e; graciosa es, si pot tení la dona, total ab i.

GRAVINA.

TRENCA-CLOSCAS.

FRANÉS MATAS DE OLONA
Ab aquest nom formar lo de un poble de Catalunya.

J. ANET.

CONVERSA.

—Tuleta ¿vols una copa de rom?
—Anton ja sabs que no m' agrada.
—Bueno, al ménos vindrás aquest vespre.
—Sech á la fresca y m' ho estimo més.
—Mira, si vens, vindrá en.... y t donaré un.... Enda-vina qui vindrá y lo que t donaré

VICTORINO C.

GEROGLIFICH.

LI
Sant Joan
Sant Pau.

SACHETTI.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Ramon Roman, Un Europeo, Enrich Palull, Alfonso Bertran y Pepet Simpálich

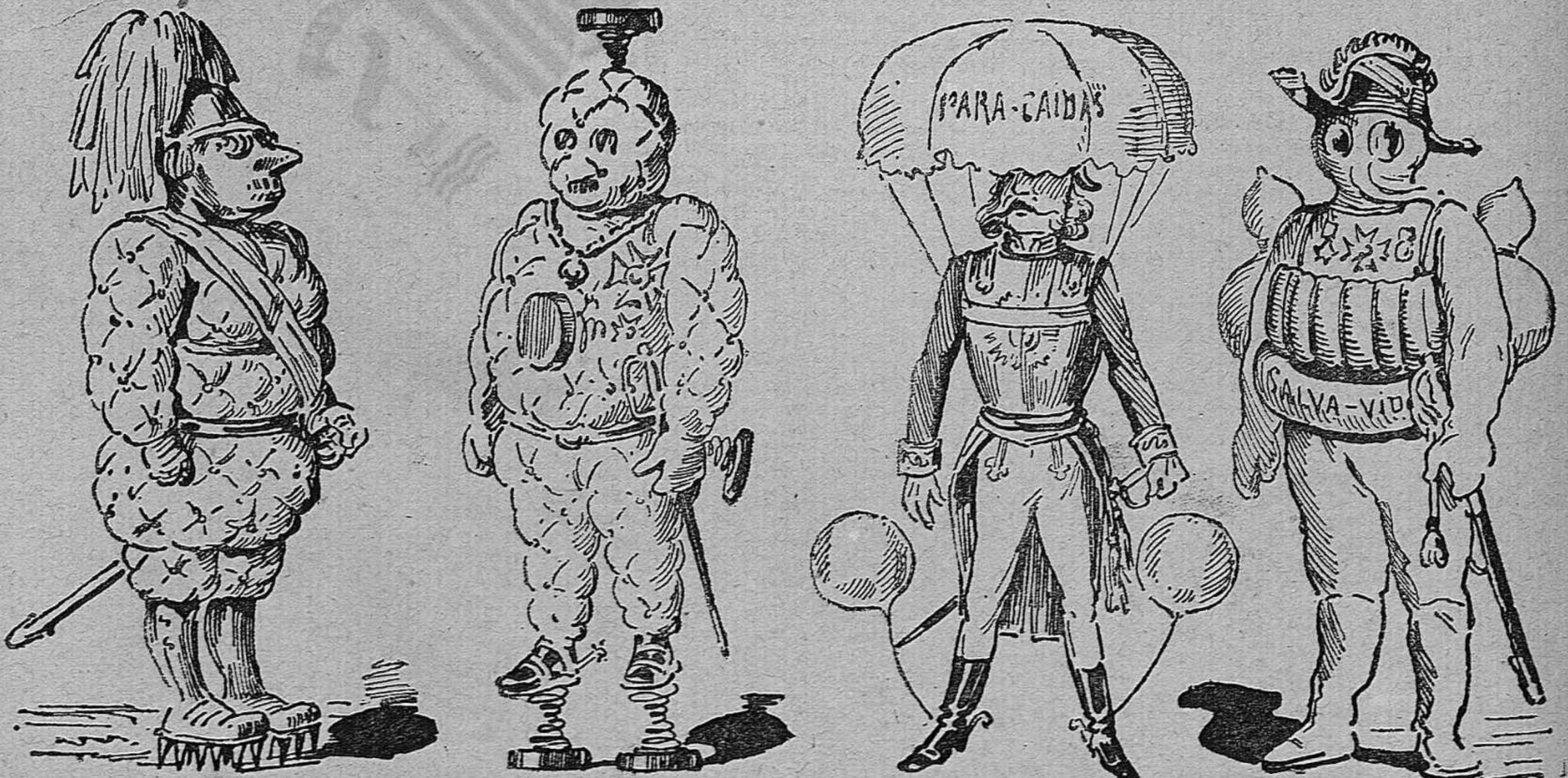
Las demés que no s' mencionan no 'ns serveixen com y tampech lo qu' envian los ciutadans Oriol de las Casas, Savonasoc, Un Deliciós, P. Almendrariz, Barrueta, Simon del Orni, N. Farré, Nicodemus y Un Carnicer.

Ciutadà Pepet Simpálich: Insertaré l' anagrama —Enrich Palull: Id. quento y quadrat —Un Europeo: Id. mudansas y conversas.—Ramon Roman: Id. mudansa de vosté.—Tereseta Petons: Id. rombo y geroqlifich —Ciutadà Pírandó: Id. trenca-closcas y mudansa.—J. M. F. de Petits: Id. rombo —sacheti: Id. trenca-closcas y pregunta.—Noy gran: Id. rombo —Jaumet Malgrat: Hi anirà 'l trenca-closcas —Pep Trompet: Id. rombo.—Ciutadans Pobre de diners y A. B.: Quedan satisfets.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasse, Arch del Teatro, 21 y 23.

ACTUALITATS.

Figurins dels trajes que s' estilarán per assistir á la coronació del Czar.